

Arrest

nr. 87 712 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn en geboren te zijn op X.

De verzoekende partij dient op 17 april 2008 een eerste asielaanvraag in België in.

Op 25 november 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de verzoekende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 30 maart 2009 wordt het beroep tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire status van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 25 338.

Op 23 december 2011 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in België in.

Op 7 februari 2012, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staats-secretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006; Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten A.K. (...)

geboren te Grozny, op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 23.12.2011 (2)

Overwegende dat betrokkene op 17.04.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 27.11.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 12.12.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 01.04.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 23.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een verklaring van D.A. (...) dd. 09.12.2011, met beëdigde vertaling naar het Frans en een kopie van haar paspoort naar voren brengt, alsook een verklaring van I.M. (...) dd. 08.12.2011, met beëdigde vertaling naar het Frans en een kopie van zijn paspoort, als eveneens een brief van het parket van de Russische Federatie, afdeling Grozny dd. 08.11.2011, met beëdigde vertaling naar het Frans; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn oorspronkelijke asielmotieven kracht wil bijzetten; deze documenten via fax aan betrokkene doorgestuurd werden; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een fax gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene; noch de huidige verklaringen van betrokkene, noch het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder een duplicaat van de geboorteakte van zijn kinderen aanbrengt, alsook zijn eigen binnenlands paspoort; uit deze documenten enkel de identiteit van betrokkene en zijn kinderen blijkt, dewelke nooit door de Belgische asielinstanties betwist werd; betrokkene verder ook verwijst naar zijn huidige verblijfssituatie in België; deze motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij aan: *“Overwegende dat de verzoeker een eerste middel neemt aangaande de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het artikel 51/8 al. 1 van de wet van 15 december 1980 en van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer. Dat elke bestuurshandeling gemotiveerd moet worden. Dat deze motivatie daarenboven aangepast en relevant moet zijn. Dat dit in casu duidelijk niet het geval is.”*

Het middel luidt als volgt:

“1ste onderdeel

Overwegende dat de verzoeker ter staving van zijn tweede asielaanvraag een verklaring van Mevrouw A.D. (...) van 09 december 2011 gedateerd samen met de kopij van haar paspoort. een verklaring van de Heer M.I. (...) van 08 december 2011 met de kopij van zijn paspoort, evenals een brief van het Parket van de Russische Federatie van 08 november 2011 ingediend heeft.

Dat de tegenpartij de betwiste beslissing genomen heeft om reden dat deze documenten per fax verzonden werden, dat een fax een zwakke bewijswaarde heeft en dat de authenticiteit van deze documenten onmogelijk vastgesteld kan worden.

Dat in ieder geval geen enkel geloof aan de eerste asielaanvraag van de verzoeker gehecht kon worden.

Dat de tegenpartij zodoende zowel tot een formeel als tot een materieel onderzoek van de vermelde documenten overgaat.

Dat deze documenten nochtans wel degelijk nieuwe elementen zijn in de zin van de wet van 15 december 1980 zoals geïnterpreteerd door het arrest nr. 61-94 van 14 juli 1994 van het Arbitragehof.

Dat zich over de herkomst van een document evenals over de wijze deze te bekomen en, bijgevolg, over hun authenticiteit vragen te stellen, aantoonde dat de tegenpartij deze elementen wel degelijk in acht genomen heeft. aangezien zij deze bekritiseert.

Dat zij bijgevolg het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 niet meer kon toepassen zonder de in het middel beoogde beschikkingen te schenden, maar dat zij krachtens het artikel 52 van voormelde wet over de asielaanvraag uitspraak moest doen en de asielaanvraag door de Commissaris-generaal moest laten onderzoeken, die over meer uitgebreide onderzoeksmiddelen beschikt.

Dat de verzoeker zo de tijd gehad zou hebben om zich de oorspronkelijke documenten aan te schaffen en deze aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen over te maken.

Dat dit in ieder geval naar de identiteit van de personen die deze verzonden hadden en die de verzoeker goed kenden had kunnen informeren.

Dat een kopij van hun paspoort met foto nochtans bij hun briefwisselingen gevoegd was, die zelf gedateerd en getekend waren.

Dat de verzoeker hieromtrent naar de vaste rechtspraak van de Raad van State verwijst. die acht dat “wanneer de motivering van de beslissing van weigering tot in overwegingname van een verklaring van een vluchteling met name stelt dat de ingediende briefwisseling van een naaste afkomstig is” en “bijgevolg geen voorwaarden van betrouwbaarheid vertoont en niet toelaat de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrezen vast te stellen”, en vervolgens dat “de aanvrager geen enkel nieuw bewijs in de zin van het Verdrag van Geneve indient”, deze dientengevolge de nieuwe elementen die de kandidaat-vluchteling voorgelegd heeft ten opzichte van de criteria van het Verdrag van Geneve onderzocht heeft en geoordeeld heeft dat deze ongeloofwaardig waren. Door deze elementen op dergelijke wijze in acht te nemen, kon de afgevaardigde van de Minister van Binnelandse zaken na dit onderzoek geen toepassing meer maken van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980. maar moest krachtens het artikel 52 van de voormelde wet over de asielaanvraag uitspraak doen.” (‘arrest 117711 van 3] maart 2003 van de XVde kamer).

Dat een gelijkaardige redenering bij gevolg gesteld moet worden wanneer de tegenpartij de authenticiteit van een document betwist, hetgeen aantoonde dat zij deze grondig onderzocht heeft terwijl dit uitsluitend de taak van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen is.

2de onderdeel

Overwegende dat de tegenpartij van mening is dat de verzoeker geen enkele nieuwe gegevens aanbrengt ten opzichte van de feiten en omstandigheden die zich na de laatste fase van de vorige asielprocedure voorgedaan hebben.

Dat de eerste asielprocedure van de verzoeker, ter herinnering, op 1 april 2009 afgesloten werd, datum op dewelke de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een arrest gevelde heeft dat de beslissing van het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen bevestigt, dat weigert hem het vluchtelingenstatuut en het subsidiaire beschermingstatuut toe te kennen.’

Dat de voormelde documenten van de maanden november en december 2011 gedateerd zijn.

Dat de briefwisseling van het Parket van de Russische Federatie. van 08 november 2011 gedateerd. zo meldt dat de door A.A. (...) ingediende klacht onderzocht werd en dat de verzoeker inderdaad ervan beschuldigd wordt terroristen bijgestaan te hebben.

Dat zij eveneens vermeldt dat de inbeschuldigingstelling op de dag van zijn aanhouding overgedragen werd, aangezien hij thans onvindbaar is.

Dat zeer duidelijk blijkt dat dit document een nieuw element toevoegt en dat van na de eerste asielprocedure dateert.

Dat de tegenpartij in plaats van een bijlage 13 quater een bijlage 26 aan de verzoeker had moet betekenen, en het dossier aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen had moeten overmaken.

Dat de twee onderdelen van het middel bij gevolg voor oprecht gehouden moeten worden.”

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Aangezien verzoekers als eerste middel opwerpen een schending van:

- de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- artikel 51/8 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- ‘het principe van goed bestuur’.*

Verwerende partij merkt vooreerst op dat in het geval van de door verzoeker vermelde rechtsregel: ‘het principe van goed bestuur’ volgens de verwerende partij de omschrijving van die ‘rechtsregel’ als zodanig niet voldoet, wat op zich al volstaat om het opwerpen van de schending ervan onontvankelijk te achten, nu wordt nagelaten om aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur precies geschonden wordt geacht.

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoeker zich beroept op de ‘Wet van 29 juli 1991’, terwijl er reeds geoordeeld werd dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Verzoeker duidt inderdaad enkel een wet aan, doch niet de concrete wettelijke bepaling die hij geschonden acht.

Een dergelijke algemene verwijzing, zonder dat één of meer bepalingen binnen de bedoelde wet als geschonden worden aangeduid, maakt volgens de verwerende partij niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) uit die is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in art. 39/78 io. 39/69 §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. naar analogie de rechtspraak van de Raad van State i.v.m. het begrip “middelen” in de zin van art. 2, § 1, 3° van het besluit van de Regent dd. 23.8.1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State; zie ook bv. R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoeker in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als onontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Aangezien de wet dd. 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenwel betrekking heeft op de formele motiveringsverplichting, zal de verwerende partij in die zin repliceren op het middel.

De verwerende partij laat gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek leveren, maar dat zij er ook in slagen de motieven zoals vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De verwerende partij laat verder gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoekers niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Verwerende partij benadrukt dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat wanneer hij een tweede of latere asielaanvraag indient, hij dienen te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een

gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4”.

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht en dat van al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

nieuwe gegevens aan te brengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Het louter feit dat de voorgelegde documenten dateren van november en december 2012 volstaat aldus niet.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Door de gemachtigde werd terecht beslist dat “betrokkene derhalve geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem/haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Door de gemachtigde werd geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

Verzoekers beschouwingen zijn dienaangaande niet ernstig.

“De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker kopies heeft overgemaakt van arrestatiebevelen vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker betwist ook niet dat hij enkel kopies heeft overgemaakt. Artikel 51/8 van de Vreemdelingen wet laat weliswaar de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek — een onderzoek ten gronde — te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat een kopie niet toelaat de echtheid ervan te controleren, niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de kopies van de twee arrestatie bevelen als nieuwe gegevens in de zin van het door verzoeker geschonden geachte wetsartikel dienen te worden beschouwd.

(R.v.V. nr. 27.385 van 14 mei 2009)

“Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingen wet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingen wet naar voren werden gebracht.”

(R.v.V. nr. 42 565 van 29 april 2010)

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verzoekster geen schending van de materiële motiveringsplicht heeft aangetoond waardoor zij evenmin aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn bevoegdheden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te buiten is gegaan. Een verder onderzoek van de 'nieuwe elementen' is slechts vereist indien er effectief nieuwe gegevens beschikbaar zijn. In tegenstelling tot verzoeksters bewering in haar verzoekschrift werden haar verklaringen wel degelijk in verband gebracht met de eerdere verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag aangezien in de bestreden beslissing wordt gewezen op de beslissing van de commissaris-generaal van 14 november 2006 en er wordt gewezen op het feit dat haar persoonsgegevens niet ter discussie stonden.

(R.v.V. nr. 73 596 van 20 januari 2012)

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen niet worden aangenomen.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij meent dat de motiveringsplicht is geschonden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), en naar het feit dat de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen, daar zij geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/8 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bij het vaststellen of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet wordt de bevoegdheid van de gemachtigde uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De

mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Bij haar tweede asielaanvraag brengt de verzoekende partij als nieuwe elementen een verklaring van D.A. van 9 december 2011, een verklaring van I.M. van 8 december 2011 en een antwoord van het parket van de Russische Federatie van 8 november 2011 bij, haar alle enkel per fax overgemaakt. Ook brengt zij een duplicaat van de geboorteakte van haar kinderen en haar eigen binnenlands paspoort aan.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe gegevens, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

*“Overwegende dat
(...)*

betrokkene op 23.12.2011 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij een verklaring van D.A. (...) dd. 09.12.2011, met beëdigde vertaling naar het Frans en een kopie van haar paspoort naar voren brengt, alsook een verklaring van I.M. (...) dd. 08.12.2011, met beëdigde vertaling naar het Frans en een kopie van zijn paspoort, als eveneens een brief van het parket van de Russische Federatie, afdeling Grozny dd. 08.11.2011, met beëdigde vertaling naar het Frans; betrokkene aan de hand van deze documenten zijn oorspronkelijke asielmotieven kracht wil bijzetten; deze documenten via fax aan betrokkene doorgestuurd werden; hierbij dient opgemerkt te worden dat de bewijswaarde van een fax gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene; noch de huidige verklaringen van betrokkene, noch het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene verder een duplicaat van de geboorteakte van zijn kinderen aanbrengt, alsook zijn eigen binnenlands paspoort; uit deze documenten enkel de identiteit van betrokkene en zijn kinderen blijkt, dewelke nooit door de Belgische asielinstanties betwist werd; betrokkene verder ook verwijst naar zijn huidige verblijfssituatie in België; deze motieven geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

Het loutere feit dat de verzoekende partij gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in haar vorige asielprocedure is op zich onvoldoende om aan te nemen dat het gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Bovendien oordeelt de gemachtigde dat de authenticiteit van faxberichten niet kan worden nagegaan niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De verwerende partij voegt er in de bestreden beslissing aan toe dat *“er bovendien reeds gedurende de vorige asielaanvraag van de betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan het asielrelaas van betrokkene; noch de huidige verklaringen van betrokkene, noch het voorleggen van voornoemde documenten deze appreciatie kunnen wijzigen.”* De verzoekende partij houdt voor dat dergelijke documenten zouden kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen. Dit doet evenwel niets af aan het gegeven dat zij, zoals verzoekende partij eveneens verklaart, per fax werden overgemaakt, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat *“zij bijgevolg het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 niet meer kon toepassen zonder de in het middel beoogde beschikkingen te schenden, maar dat zij krachtens het artikel 52 van voormelde wet over de asielaanvraag uitspraak moest doen en de asielaanvraag door de Commissaris-generaal moest laten onderzoeken, die over meer uitgebreide onderzoeksmiddelen beschikt. Dat de verzoeker zo de tijd gehad zou hebben om zich de oorspronkelijke documenten aan te schaffen en deze aan het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen over te maken”*, wijst de Raad er op dat een procedure of een beroep er niet toe dient tijd te winnen om oorspronkelijke documenten *“aan te schaffen”*.

Gelet op het voorgaande is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk te stellen dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerdere asielprocedure en er aldus ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden.

Een schending van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond. In de mate dat de verzoekende partij overige artikelen van de wet van 29 juli 1991 geschonden acht, is haar middel onontvankelijk.

In de mate dat de verzoekende partij meent dat er sprake is van machtsoverschrijding, wijst de Raad erop dat er sprake is van machtsoverschrijding wanneer de bestuursverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen. De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen niet aan dat er sprake zou zijn van machtsoverschrijding. De verwerende partij heeft haar bevoegdheid, zoals omschreven in artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet overschreden. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing niet inhoudelijk uitspreekt over de asielaanvraag van de verzoekende partij en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, beperkt tot de beslissing om de asielaanvraag van 23 december 2011 niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van de verzoekende partij betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet naar voren werden gebracht. De Raad benadrukt in dit kader dat voornoemd artikel 51/8 zowel nieuwe gegevens die relevant zijn voor de toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, het artikel met betrekking tot de vluchtelingenstatus, als nieuwe gegevens die relevant zijn voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het artikel met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, betreft. Voor beide gevallen geldt aldus hetzelfde stramien: slechts wanneer nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet worden voorgebracht, zal de asielaanvraag in overweging worden genomen en zal de commissaris-generaal, in het kader van zijn bevoegdheden op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, deze inhoudelijk onderzoeken. Had de verzoekende partij derhalve nieuwe gegevens naar voren gebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, had de commissaris-generaal nogmaals kunnen onderzoeken of aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend. Gelet op het feit dat in casu echter werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet zulke nieuwe gegevens heeft aangebracht en dat beslist werd de tweede asielaanvraag derhalve niet in overweging te nemen, had de commissaris-generaal overeenkomstig de vreemdelingenwet dan ook niet de bevoegdheid de aanvraag van de verzoekende partij opnieuw te onderzoeken.

Op goede gronden heeft de verwerende partij geoordeeld dat geen nieuwe gegevens zijn bijgebracht. Voor het overige valt dit onderdeel van het middel samen met het vorige onderdeel. De verzoekende partij kan in haar verzoekschrift aldus niet op dienstige wijze verwijzen naar het arrest nr. 117.711 van 31 maart 2003 van de Raad van State waarvan zij enkele passages aanhaalt en waarbij zij bovendien nalaat aan te tonen dat deze zaak gelijkaardig is aan de voorliggende zaak en zij niet aannemelijk maakt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij in de aangehaalde zaak.

Waar de verzoekende partij de schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk beheer”* inroept, merkt de Raad op dat hem geen dergelijk beginsel bekend is. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke (andere) beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden uiteen te zetten. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN